

Arrest

nr. 88 245 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van de Edo etnie, afkomstig uit Edo state. U kwam op 16/11/2010 naar België, vergezeld van uw drie dochters: X, X en X. Uw vierde dochter X werd op 11/01/2011 in België geboren. Uw man, X, die u tijdens uw huwelijk al weinig zag, is getrouwd met uw beste vriendin en woont nu samen met haar in Senegal, Dakar.

U diende uw eerste asielaanvraag in op 21/12/2010 en werd voor de eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal op 12/05/2011. Op 24/5/2011 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06/10/2011 werd

deze beslissing door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) bevestigd (arrest nr. 68059). U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 27/10/2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart nu te vrezen dat uw dochtertje Mighte besneden zal worden wanneer u haar terug meeneemt naar Nigeria. Bovendien heeft uw oudste dochter psychologische problemen sinds haar tweede besnijdenis, waarvoor ze op consultatie is geweest bij een psycholoog.

Uw eigen moeder is volgens u besnijdster en heeft de besnijdenissen van al uw kinderen verricht. Uw oudste dochter moest een tweede maal besneden worden, omdat de eerste keer een verkeerd mes werd gebruikt. Het mes dat gebruikt moest worden was hetgene waarmee ook uw grootmoeder, uw moeder en uzelf besneden werden. U was tegen deze tweede besnijdenis en ging uw zaak bepleiten bij de ouders van zowel uw eigen als uw schoonfamilie. U vond echter geen gehoor. Bovendien reageerden velen verbaasd dat u de besnijdenis probeerde tegen te houden, ze vroegen u of u niet wist dat u verondersteld werd de plaats van uw moeder als besnijdster in te nemen wanneer zij zou sterven. U werd hiervoor nooit opgeleid, de voorbereiding zou starten zodra u 35 zou worden.

Volgens uw moeder was iedereen besneden, over heel de wereld, man én vrouw. U wist niet dat er mensen bestonden die niet besneden waren, u ontdekte dit pas toen u naar België kwam. Nadat het eerste interview plaatsvond merkte u een poster over besnijdenis op in het lokaal van uw sociaal assistente. Zij bracht u in contact met het GAMS, waar u meer uitleg kreeg over vrouwenbesnijdenis en de negatieve gevolgen ervan. Toen u dit aan uw moeder vertelde over de telefoon, zei ze dat u niet wist waarover u sprak.

Indien u zou terugkeren naar Nigeria vreest u dat uw dochter Mighte onder druk van zowel uw familie als uw schoonfamilie besneden zou worden. U zou u uw schoonfamilie niet kunnen bezoeken zolang uw dochter niet besneden is. Bovendien zou uw schoonfamilie weigeren uw dochters naar school te sturen, aangezien zij ervan uitgaan dat meisjes toch trouwen en hun opleiding dan ook een verspilling van tijd en geld is.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt bij uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS nam op 24/05/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die gebaseerd is op de ongeloofwaardige en vage verklaringen over de betrokkenheid van uw echtgenoot bij een door u niet nader genoemde militantenorganisatie en de daaraan gekoppelde vervolging in uw hoofd. De RVV bevestigde deze bevindingen over de activiteiten van uw echtgenoot en de daaraan door u gekoppelde vervolging in haar beslissing van 6/10/2011.

In het kader van het beroepsprocedure bij de RVV haalde u (voor het eerst) de vrees voor besnijdenis van uw dochter Mighte aan, die op 11/01/2011 in België werd geboren. De RVV oordeelde hieromtrent dat : "(...) Verzoekster voert aan dat zij en haar drie dochters in Nigeria werden besneden. De jongste in België geboren dochter werd niet besneden. Verzoekster voert deze vrees voor besnijdenis als nieuw element in de zin van artikel "39/76 § 1, alinea 4", aan. (...) De door verzoekster aangevoerde vrees voor vervolging betreft in essentie een nieuwe vervolgingsgrond die geheel los staat van de elementen van haar asielaanvraag zoals aangebracht en beoordeeld door het CGVS. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij deze feiten, door haar omschreven als "nieuw gegeven", niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen, zeker nu de dochter U.M. werd geboren op 11 januari 2011 - voor het gehoor op het CGVS op 12 mei 2011 - en alle documenten aangaande deze feiten/vervolgingsgrond blijkbaar werden vergaard tijdens de beroepstermijn tegen de thans bestreden beslissing (...)".

Verder kan op het volgende worden gewezen in verband met de door u aangehaalde motieven in het kader van uw tweede asielaanvraag.

U stelt u dat u bij terugkeer naar Nigeria vreest dat uw jongste dochter Mighte zal worden besneden onder druk van uw familie en schoonfamilie. Verder verklaart u dat u gedwongen zou worden om uw moeder als besnijdster op te volgen na haar dood en u haalt ten slotte de psychologische problemen van uw oudste dochter Ivie aan ten gevolge van haar tweede besnijdenis.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag, op 12/05/2011, op geen enkel moment gewag maakt van het feit dat uw jongste dochter Mighte, die toen reeds geboren was, risico liep om besneden te worden bij terugkeer naar Nigeria.

Als reden om de vrees voor besnijdenis tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag niet te vermelden haalt u onwetendheid aan. U zou niet geweten hebben dat er in Nigeria mensen bestaan die niet besneden zijn (zie gehoorverslag CGVS p.5). Deze onwetendheid over het feit dat er in Nigeria mensen zijn die niet werden besneden is echter niet geloofwaardig. Uit

verschillende bronnen blijkt immers dat vrouwenbesnijdenis in Edo state, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, reeds sinds 2000 illegaal is (zie informatie administratief dossier). Dit bleek u merkwaardig genoeg niet te weten (CGVS p. 10). Ook in andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten te wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werden gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Daarnaast blijkt uit diverse bronnen ook dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als de Nigeriaanse overheid (zie informatie in het administratief dossier). Het is weinig overtuigend dat dit alles u ontgaan zou zijn. Ter verantwoording voor uw onwetendheid haalde u aan dat u nooit buitenkwam, omdat u van uw man geen vrienden mocht hebben (CGVS, p.3). Zowel uit het gehoor door het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag (dd. 12/05/2011, p. 2-3) als uit het gehoor in het kader van voorliggende aanvraag (p. 3) blijkt echter dat hij zelden thuis was, zodat hij dus geen strikte controle kon uitvoeren op uw doen en laten. Bovendien legde u als bewijs van uw identiteit een rijbewijs voor, dat afgeleverd werd op 23/03/2009 (zie document in het administratief dossier), zijnde op een moment dat u al met uw echtgenoot getrouwd was (zie CGVS 12/05/2011 p.2). Het hebben van een rijbewijs strookt niet met de bewering dat u niet buiten mocht komen en wijst er integendeel op dat u mobiel was en in de mogelijkheid verkeerde om uw directe leefomgeving te verlaten. Ook werkte u voor u trouwde als kapster (zie CGVS 12/05/2011 p.3), waardoor u veel contact had met klanten. Dit maakt het des te onaannemelijker dat u geen enkele vrouw kende die niet besneden was. Te meer daar de Nigeriaanse overheid zich al sinds eind de jaren negentig uitspreekt tegen besnijdenis en de praktijk in Edo state reeds sinds 2000 illegaal is (zie informatie administratief dossier). U heeft dan ook niet kunnen overtuigen waarom u de vrees voor besnijdenis van uw jongste dochter niet heeft aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag. Evenmin vermeldde u tijdens uw eerste asielaanvraag op 12/05/2011 dat uw moeder besnijdster is. Wanneer u tijdens de beoordeling van uw tweede asielaanvraag gevraagd wordt of uw moeder naast besnijden nog op andere manieren in haar levensonderhoud voorziet, verklaart u dat uw moeder besnijdster is, dat dit haar inkomen is. In ruil voor het besnijden van meisjes krijgt ze een kip. Daarnaast krijgt ze soms geld van uw broers (CGVS p.8). Het is eigenaardig dat u nu verklaart dat uw moeder haar inkomen haalt uit het besnijden van meisjes, terwijl dit tijdens uw eerste asielaanvraag helemaal niet ter sprake komt. U haalt ook nog aan dat zij bezig is met traditionele medicijnen (CGVS, p.8). Dit zijn erg opvallende en specifieke zaken die u toen niet vermeld heeft. Zelfs al was u toen niet van plan om vrees voor besnijdenis voor uw dochter in te roepen als motief, dan nog valt het op dat u tijdens dit gehoor in verband met uw moeder enkel opmerkt dat zij 'farmer' is en dat u haar af en toe hielp (CGVS 12/05/2011 p. 7). Dit laat toe om vraagtekens te plaatsen bij uw bewering dat uw moeder werkelijk de functie van besnijdster uitvoert in Nigeria. Het is verder eigenaardig dat u, als vermeende dochter van een besnijdster, de traditie van het besnijden niet verder kan toelichten. Men zou denken dat juist in een land waar besnijdenis niet alomtegenwoordig is en in sommige deelstaten wettelijk verboden is, de praktijk des te meer verdedigd zou worden door degenen die ze uitvoeren, met name door uw moeder, en dat u –als beweerde dochter van een besnijdster- dan ook meer dan gemiddeld in staat zou zijn om enige uitleg te geven bij deze praktijk. Vaak wordt ter verantwoording voor vrouwenbesnijdenis gesteld dat vrouwen niet huwbaar zijn zonder besnijdenis, of dat ze een betere echtgenote zullen zijn. U vermeldt echter niets van dit alles en stelde enkel dat het 'traditie' is (CGVS p.6). Als vermeende dochter van een besnijdster, die naar eigen zeggen de praktijk altijd te afschuwelijk om aan te zien heeft gevonden (CGVS, p. 8), kan verwacht worden dat u zich afvroeg waarom deze zo rigoureuus moest toegepast worden en dat u op zoek ging naar verklaringen hiervoor. Zoals reeds vermeld beweert u dat u pas in België, na het gehoor door het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag, ontdekte dat sommige mensen niet besneden zijn en dat mensen die besneden zijn meer problemen hebben dan mensen die niet besneden zijn (CGVS p.5-6,9). Toch geeft u aan dat, wanneer uw man voor het weekend naar huis zou komen, u hier tegenop zag. U zou dan met hem slapen en niets voelen, omdat het gevoel weg is (CGVS p. 7). Dit komt niet doorleefd over, daar u stelt dat u in die tijd in Nigeria nog niet afwist van het bestaan van onbesneden vrouwen en u pas hier in België werd voorgelicht over de negatieve gevolgen van besnijdenis (CGVS, p.5). Het is erg onwaarschijnlijk dat u zich deze bedenking in Nigeria zou hebben gemaakt, in de onwetende situatie waarin u beweerde zich te bevinden. Gezien u niet wist dat er vrouwen zijn die niet besneden zijn en daardoor hun seksualiteit anders kunnen beleven, kon u ook niet weten dat die beleving bij u ontbrak. Verder maakt u niet aannemelijk dat u uw moeder moet opvolgen als besnijdster wanneer zij sterft. U werd immers nooit onderricht in de taken die een besnijdster moet uitvoeren (CGVS p.8). Uw bewering dat deze training op 35-jarige leeftijd van start zou gaan (CGVS p.9) is weinig geloofwaardig. Gezien de levensverwachting in Afrikaanse landen zou de opleiding ongetwijfeld al veel

vroeger van start gaan. Bovendien is het heel eigenaardig dat u pas in 2010, toen uw dochter voor de tweede keer besneden zou worden, verteld zou zijn geweest dat u uw moeder zou moeten opvolgen (zie gehoorverslag CGVS p.9). U voert hier ter verantwoording aan dat u niet bent opgegroeid bij uw moeder (CGVS p.9). Echter, u zou te weten gekomen zijn dat u uw moeder dient op te volgen via de mensen bij wie u ging pleiten om de tweede besnijdenis van uw dochter niet te laten doorgaan (CGVS p.9). Uit uw eerdere verklaringen blijkt dat de tweede besnijdenis van uw dochter plaatsvond in 2010 (CGVS p.4). Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag woonde u op dat moment echter al meer dan een jaar bij uw moeder in (sinds november 2008, zie CGVS 12/05/2011 p. 7). Het is niet geloofwaardig dat zijzelf al die tijd geen enkele keer zou hebben opgemerkt dat u haar moet opvolgen als besnijdster en dat zij u nog niet inwijdde in de daarvoor noodzakelijke kennis. Te meer omdat u verklaart nooit bij een besnijdenis aanwezig geweest te zijn omdat u dit niet kon aanzien (CGVS p. 8), is het merkwaardig dat uw moeder na de tweede besnijdenis van uw dochter plots volhoudt dat u haar dient op te volgen, ook al had zij u daar voordien nooit iets over verteld. Bovendien verklaart u dat er veel voorwaarden aan verbonden zijn (CGVS p.8), wat het des te onwaarschijnlijker maakt dat er zo veel tijd onbenut zou blijven. U haalt aan dat u geen andere keuze zal hebben dan haar op te volgen, omdat het traditie is en omdat u uw moeder niet durft tegenspreken, maar u haalt geen sancties aan wanneer u toch zou weigeren (CGVS p.9).

Tevens heeft u niet aangetoond dat u –indien u werkelijk vastbesloten bent om uw jongste dochter Mightier niet te laten besnijden- u zich niet in een ander deel van Nigeria zou kunnen vestigen dan in de buurt van uw familie of schoonfamilie.

Wanneer u wordt gevraagd of u zich niet elders kan vestigen, met name in andere staten waar besnijdenis verboden is, antwoordde u dat u niemand anders heeft en dat u nergens anders in Nigeria zou kunnen blijven (CGVS p. 11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er sinds 2000 in Edo State, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt (zie landeninformatie). Vervolgens blijkt uit andere beschikbare informatie dat bij een dreigende besnijdenis het voor vrouwen en hun kinderen mogelijk is hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties of lokale kerken (zie informatie administratieve dossier). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zijn er naast Edo state nog vijf andere staten waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Bayelsa, Ogun, Cross River, Osun, en Rivers state (zie landeninformatie) en waar u bovendien verwijderd bent van de eventuele druk van uw familie of schoonfamilie. Uit eerder vermelde verklaringen blijkt dat u bovendien reeds werkzaam was als kapster en een rijbewijs had, hetgeen factoren zijn die erop wijzen dat u -desgevallend met assistentie van een lokale kerk of NGO- de nodige zelfstandigheid aan de dag zou kunnen leggen om u te hervestigen en voor uw levensonderhoud en dat van uw kinderen in te staan.

Er kan dan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

Voor wat de psychologische problemen van uw dochter Ivie, betreft, kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaart dat uw oudste dochter sinds ze een tweede keer besneden werd, psychologische problemen heeft, waardoor ze het heel moeilijk heeft (CGVS, p. 4). U legt een attest neer van psychologe (P.G.), waaruit blijkt dat uw dochter Ivie 8 keer bij haar op consultatie ging (van 23/11/2011 tot 21/03/2012). Indien de psychologische problemen werkelijk verband houden met haar tweede besnijdenis, zoals u verklaart, betekent dit dat zij al sinds 2010 dergelijke problemen heeft (CGVS, p. 4). Het is dan ook bevreemdend dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag volstrekt geen melding maakte van eventuele psychologische problemen van Ivie, vermits zij die toen reeds moet gehad hebben. Eveneens opmerkelijk is dat zij pas op 23/11/2011 voor het eerst bij een psycholoog op consultatie ging, terwijl u reeds op 21/12/2010 in België asiel vroeg. Zonder afbreuk te willen doen aan het bestaan zelf of aan de ernst van de psychologische problemen van Ivie, laten hogervermelde vaststellingen echter toe om een oorzakelijk verband tussen Ivie's herbesnijdenis in 2010 en haar huidige psychologische problemen in vraag te stellen.

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiairebescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een rijbewijs voor dat hierboven reeds werd besproken. Verder dient u medische attesten van Dr. (M.C.) in die aantonen dat u besneden bent, net als uw drie oudste dochters, Ivie, Choice en Greta en dat uw jongste dochter Mightier niet besneden is. Verder legde u nog een 'Engagement sur l'honneur' (dd. 17/06/2011) en een andere brief (dd. 20/10/2011) van GAMS neer en een medisch attest van (Dr. V.D.), waaruit blijkt dat uw 3 oudste dochters besneden zijn. Deze vaststellingen zijn echter niet strijdig met bovenstaande argumenten.

Verder legde u een document (dd. 24 oktober 2011) voor van uw raadvrouw, Emmanuelle Schouten, waarin de motieven voor uw tweede asielaanvraag worden gepreciseerd. In dit document wordt verwezen naar een prevalentie van 30% besneden vrouwen in Nigeria, hetgeen erop wijst dat er veel meer niet-besneden dan wel-besneden vrouwen in Nigeria voorkomen. Dit bevestigt de hierboven beschreven twijfels aan uw bewering dat u dacht dat iedereen in Nigeria besneden was. Verder wordt in dit document vermeld "(...) dat mevrouw UWA en haar dochters die in Nigeria geboren werden, allen besneden werden volgens het type II (zie attesten GAMS). (...)". Nochtans blijkt uit hogervermelde attesten dat u inderdaad besneden werd volgens het type II, maar dat uw 3 dochters besneden werden volgens het type I. Daarnaast ontving het CGVS via uw advocate een vluchtverhaalanalyse door (D.V.H.) van Caritas en een email van mevrouw (F.) van INTACT, waarin een aantal zaken benoemd worden die uw vrees voor vervolging moeten ondersteunen. Hierin wordt – naast de door u aangehaalde motieven in het kader van uw tweede asielaanvraag- ook nog vermeld dat u voor uw huwelijk als slaaf in een familie heeft gewerkt en dat u een gewelddadige echtgenoot had, maar deze zaken heeft u noch tijdens uw eerste, noch tijdens uw tweede asielaanvraag vermeld en ze liggen ook niet rechtstreeks aan de basis van uw vertrek uit Nigeria.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster stelt dat haar toenmalige advocaat haar nooit inlichtte dat de vrees voor besnijdenis met betrekking tot haar jongste dochter een element zou kunnen zijn teneinde eventueel internationale bescherming te kunnen verkrijgen. De commissaris-generaal nooit enige vragen of opmerkingen in die richting gesteld.

Verzoekster verwijst naar de vaststelling dat 30% (tot 40 % in haar staat) van de vrouwen in haar regio van herkomst besneden zijn en benadrukt dat het risico op besnijdenis van haar jongste dochter bijgevolg zeer groot is.

2.1.2. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de vluchtelingendefinitie, de artikelen 48/3, 48/5 en 57/7 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster benadrukt, in een eerste onderdeel omtrent het subjectieve element, dat haar vrees voorhanden is daar zowel zijzelf als haar drie andere dochters reeds besneden werden en haar oudste dochter zelfs een herbesnijdenis heeft ondergaan. Verzoekster verwijst in dit verband naar artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet en benadrukt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich opnieuw zullen voordoen, meer bepaald bij haar jongste dochter.

Verzoekster is zeer bang als alleenstaande vrouw met vier dochters en meent dat haar vrees onterecht werd afgewezen louter en alleen op basis van het feit dat zij een aantal vragen over de traditie van besnijdenissen niet kon beantwoorden.

Verzoekster verwijst naar en citeert uit het document dat werd opgesteld door mevrouw D.V.H., psycholoog bij Caritas. Verzoekster haalt verder aan dat het voor haar, vanuit haar verleden en cultuur, niet evident is zich zomaar open te stellen aan derden. Verzoekster verwijst in dit verband naar een internetartikel waarin bevestigd worden dat vrouwelijke vluchtelingen vaak schrik hebben net omwille van de ervaringen die zij in het verleden meemaakten. Volgens verzoekster is het evident dat hier bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Wat betreft de psychologische problemen van haar dochter I., merkt verzoekster op dat het, gezien haar profiel, niet eenvoudig voor haar was om de stap naar hulpverlening te zetten. Verzoekster meent dat de dossierbehandelaar van het CGVS de psychologische problemen van haar oudste dochter niet zonder meer van de baan vermag te schuiven zonder deze eerst zelf gehoord te hebben.

In een tweede onderdeel, betreffende het objectieve element van haar vrees, verwijst verzoekster naar het feit dat zij niet alleen de besnijdenis van haar jongste dochter vreest doch tevens het risico om opnieuw mishandeld/besneden te worden. Verzoekster verwijst in dit verband verder naar de informatie aanwezig in het administratieve dossier waaruit blijkt dat niet 30 doch wel 40 % van de vrouwen in haar regio van herkomst besneden worden. Verzoekster meent dat men haar vrees dan ook geenszins vermag te minimaliseren. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar een arrest van de Raad van 24 juni 2010 waarin in een soortgelijke zaak werd bevestigd dat vrouwenbesnijdenis gekwalificeerd dient te worden als een daad van vervolging in de zin van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het opgeworpen interne vluchtalternatief stelt verzoekende partij dat dit, gezien haar profiel van alleenstaande moeder met vier kinderen zonder een familie waarop zij actueel kan terugvallen alsook zonder inkomen en zonder serieuze opleiding en met een verleden van besnijdenis, onmogelijk van haar verwacht kan worden.

Verzoekster verwijst naar de informatie aanwezig in het administratieve dossier waaruit zou blijken dat zulks geenszins mogelijk is zonder dat men iemand ter plekke heeft. Verzoekster meent verder dat de commissaris-generaal te ver gaat wanneer hij stelt dat zij hulp zou kunnen zoeken bij een NGO of een kerk. Deze vallen immers niet onder de definitie van actor van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De informatie aanwezig in het administratieve dossier geeft overigens aan dat er in Nigeria geen organisaties bestaan die meisjes of vrouwen beschermen die 'unwilling' zijn om besnijdenis te ondergaan.

Zich hervestigen in het islamitische deel van haar land is, volgens verzoekster, al helemaal uit den boze daar zij zelf niet islamitisch is. Verder wijst verzoekende partij er op dat alle landeninformatie erop wijst dat de wet die vrouwenbesnijdenis verbiedt in de praktijk amper iets verandert. Ze houdt deze praktijk met andere woorden niet tegen. Tevens meent verzoekster dat het onredelijk is van de commissaris-generaal te verwachten dat zij zich in een land als Nigeria zou hervestigen daar waar uit de praktijk van de CGVS zo blijken dat zelfs in Europa de kans dusdanig groot is dat besnijdenissen er alsnog worden uitgevoerd.

2.1.3. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet alsook beroept zij zich op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de goede trouw, voorzichtigheid, zorgvuldigheid en manifeste appreciatiefout.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid vertoont nu deze haar een internationale beschermingsstatus weigert op basis van een mogelijk intern vluchtalternatief doch tevens op basis van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Het hebben van een rijbewijs toont niet aan dat zij mobiel was. Verzoekster verwijst naar haar familiale situatie en de behandeling van de vrouwen in Nigeria. Verzoekster voert een aantal informatiebronnen aan waaruit zou blijken dat huiselijk geweld tegen vrouwen in haar land van herkomst schering en inslag is. Het is dan ook niet onaannemelijk te denken dat verzoekster helemaal niet zo mobiel en zelfredzaam is als gedacht wordt. Verzoekster benadrukt dat zij door haar schoonfamilie onder druk werd gezet.

Wat betreft de vaststelling als zou zij geen weet hebben van het feit dat er in haar regio van herkomst een wet van kracht is die vrouwenbesnijdenis verbiedt, wijst verwerende partij naar een zin uit de aan het administratieve dossier toegevoegd informatie waarin gesteld wordt dat er wel degelijk personen in Nigeria zijn die geen weet hebben van deze wetgevende maatregelen.

Tevens meent verzoekster dat, wat er ook van moge zijn, deze wetgeving niet verhinderde dat zowel zij als haar drie oudste dochters besneden werden. Verzoekster benadrukt dat zij tot op heden slechts over die informatie beschikte die haar moeder haar doorspeelde. Pas nu zijn in België is, beseft verzoekster dat dit echt verboden is en men hiertegen bescherming kan vragen. Ze verwijst naar haar verklaringen inzake de besnijdenis van haar dochters.

Verzoekster betwist de vaststellingen inzake de te verwachten kennis omtrent het aantal vrouwen dat is besneden, de motivering inzake het gevoel bij seksuele betrekkingen en de verwijzing naar de levensverwachting bij het motief omtrent de opleiding van besnijdster.

Verzoekster verwijst naar en citeert uit arresten van de Raad.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de

Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De twee middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

Waar verzoekster in de aanhef opwerpt dat haar toenmalige advocaat haar nooit inlichtte dat de vrees voor besnijdenis met betrekking tot haar jongste dochter een element zou kunnen zijn om eventueel internationale bescherming te kunnen verkrijgen en tevens opmerkt dat ook de commissaris-generaal nooit enige vragen of opmerkingen in die richting maakte, merkt verwerende partij terecht op dat deze argumentatie geenszins kan worden weerhouden ter bevestiging van verzoeksters thans naar voren gebrachte vrees. Verwerende partij wordt bijgetreden waar deze benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt haar verdediging en bijstand te organiseren. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een eerdere procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit. Het is evenmin de opdracht van de commissaris-generaal om, behoudens de feiten die de grondslag vormen voor de aangevoerde vrees voor vervolging, vragen te stellen omtrent een andere vrees voor vervolging die de asielzoeker eventueel alsnog zou kunnen hebben; het komt immers aan de asielzoeker toe om in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht zijn nood aan bescherming te duiden. Het verwijt dat de commissaris-generaal dienaangaande geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig.

Wat het subjectieve aspect van verzoeksters vrees betreft dient te worden benadrukt dat dit ernstig in het gedrang werd gebracht door de vaststelling dat verzoekster, die reeds sinds december 2010 in België verblijft, slechts na kennisname van de weigeringsbeslissing in het kader van haar eerste asielaanvraag gewag maakte van deze vrees voor besnijdenis.

De vaststelling dat verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal tijdens haar eerste asielaanvraag nooit melding maakte van het feit dat haar moeder besnijddster is, zelfs niet wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd werd naar de activiteiten van haar moeder (gehoor CGVS, 12 mei 2011, p.7) stelt haar geloofwaardigheid op de helling.

In het door verzoekster bijgebrachte document, gevoegd aan het verzoekschrift (stuk 2) en inhoudend een weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing, staat onder meer vermeld: ***Het feit dat dat haar moeder traditioneel besnijder is, is ook aannemelijk*** *Les mutilations sont une source de revenus et de reconnaissance sociale pour les exciseuses* (vrije vertaling: “de besnijdenissen zijn een bron van inkomsten en sociale erkenning voor de besnijddsters”). Uit verzoeksters verklaringen en documentatie blijkt dat ze de nadruk legt op het belang van de traditie van het besnijden, derhalve dient aangenomen te worden dat een besnijddster een maatschappelijk belangrijke positie en functie inneemt. Het niet vermelden van het feit dat haar moeder een besnijddster zou zijn (in het kader van het gehoor van haar eerste asielaanvraag) ondermijnt dienvolgens verzoeksters geloofwaardigheid in ernstige mate. Dit klemmt des te meer omdat (i) verzoeksters moeder de drie dochters van verzoekster zou hebben besneden, waarvan één zelfs een tweede maal (gehoor CGVS, p.6-7); (ii) de moeder van verzoekster haar inkomen zou halen uit het besnijden (*ibid.*, p.8) (iii) van verzoekster verwacht zou worden dat zij haar moeder opvolgt bij het overlijden van haar moeder (*ibid.*, p.8-9) (iv) verzoekster onwetend is over de opvolging van haar moeder als besnijddster (*ibid.*, zie ook p.9).

Waar verzoekster verwijst naar haar cultuur alsook naar haar ondergane besnijdenis om te argumenteren dat het voor haar niet eenvoudig is zich zonder meer open te stellen aan een derde persoon, antwoordt verwerende partij terecht dat dergelijke argumentatie geenszins kan worden weerhouden ter vergoelijking van verzoekster totale stilzwijgen in dit verband. Immers, op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Daarenboven dient te worden aangestipt dat het feit dat iemand die zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in deze autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, aantoonst. Het door verzoekster geëtaleerde gebrek aan medewerking is derhalve door dit voorgehouden gebrek aan vertrouwen niet te verantwoorden; uit verzoeksters verklaringen blijkt daarenboven dat ze het besnijden tot de traditionele geplogenheden aanziet zodat het niet aannemelijk is dat zij terughoudend

zou zijn om de traditionele beoefening van het beroep van besnijdster, dat tevens een maatschappelijk aanzien heeft, van haar moeder niet te vermelden.

Verzoekster haalt aan dat zij vreest dat de jongste dochter M. onder druk van de familie en schoonfamilie zou worden besneden. Te dezen dient echter te worden opgemerkt dat (i) verzoekster blijkens het hoger gestelde niet aannemelijk maakte dat haar moeder een besnijdster is (ii) verzoeksters echtgenoot thans in Dakar, Senegal, verblijft met een nieuwe vrouw (gehoor CGVS, p.2-3; p.11) zodat aangenomen kan worden dat verzoekster geen morele plicht meer te vervullen heeft ten aanzien van haar voormalige schoonfamilie. De verwijzing naar de druk uitgaande van een *“toekomstige echtgenoot”* (verzoekschrift, p.9) is niet dienstig daar dit een hypothetische gegeven betreft en verzoekster dienaangaande zelf een keuze kan maken.

Uit de landeninformatie die werd opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat in verzoeksters staat van herkomst, Edo State, het aantal besneden vrouwen geraamd wordt op 30 tot 40 procent; bijgevolg blijkt dat de meerderheid van de vrouwen in Edo State niet is besneden.

Derhalve toont verzoekster niet genoegzaam aan waarom zij, die thans actief gekant is tegen de praktijk van besnijdenissen en op de hoogte is van de prevalentie van besnijdenissen in Edo State, haar dochter niet zou kunnen beschermen tegen een besnijdenis.

De vaststelling dat verzoeksters dochter I. momenteel psychologische ondersteuning geniet, kan omwille van de hogere vaststellingen niet weerhouden worden als element voor de aangevoerde vrees voor besnijdenis van haar jongste dochter M..

De door verzoekster aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

De ‘vluchtverhaalanalyse’ is een document ter ondersteuning van verzoeksters relaas; te dezen kan opgemerkt worden dat het aan de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen toekomt om middels het uitoefenen van zijn mandaat op onafhankelijke wijze de aangevoerde vluchtverhalen te analyseren. Overigens dient te worden vastgesteld dat de ‘vluchtverhaalanalyse’ van verzoekster geen duiding geeft waarom zij in het kader van haar eerste asielaanvraag niet door enige ‘psychologische drempel’ gehinderd werd een relaas te brengen, onder meer ondersteund door een niet-authentiek opsporingsbericht in een krant, dat als geheel ongeloofwaardig werd beoordeeld (zie weigeringsbeslissing CGVS en arrest 68 059 van de Raad).

Ten overvloede stelt de Raad inzake het attest van D.V.H. omtrent de door haar opgestelde ‘vluchtverhaalanalyse’ vast dat dit attest stelt: *“In dit verslag wordt geen uitspraak gedaan over de psychische en/of medische toestand van Mevrouw U.”* Het besluit stelt echter onder meer: *“Ondanks het herhaaldelijk benadrukken van het belang ‘haar verhaal’ zo volledig mogelijk te brengen, moet zij hiervoor een ‘psychologische drempel’ overwinnen. De psychologische druk die van bij de geboorte speelt, namelijk dat zij voor het ongeluk geboren is (‘bad luck’ brengt), de onderdanigheid die ze moest aanleren bij het gastgezin waar ze meer dan 15 jaar verbleef, het geen ‘stem’, noch plaats krijgen binnen het huwelijk dat haar opgedrongen werd, zijn factoren die een stevig zelfbeeld in de weg staan.”*; hetgeen in tegenstelling tot de uitgangspremisse wel degelijk aanzien kan worden als een uitspraak over de psychische toestand van verzoekster.

Het document dat opgesteld werd ter weerlegging van de vaststellingen van de bestreden beslissing behelst een samenvoegen van uittreksels uit attesten en websites die, met uitzondering van het hoger gestelde inzake de maatschappelijke positie van besnijdsters, gelet op de hogere concrete vaststellingen niet dienstig zijn.

De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de kwestieuze vaststellingen om de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag vast te stellen.

De overige documenten in het administratieve dossier (attesten besnijdenis, brief GAMS, verklaring op eer GAMS, rijbewijs, attest C. F.) vermogen niet te leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2.2. Verzoekster voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS